

Un pui de arici cu ochii mici

În spatele unei case cu ferestre mari și albastre, era o grădină frumoasă. În casă locuiau o fetiță, un pisic, o mămică și un tătic. Cât era ziua de lungă și soarele nu ardea prea tare, fetița despre care povestesc, pe numele ei Firicel, străbătea grădina în lung și-n lat și de fiecare dată mai descoperea ceva.

Grădina nu era nici prea mare, nici prea mică, ci doar cât să încapă în ea o salcie bătrână cu crengile lungi până la pământ, un leagăn și o mică fântână arteziană, în apele căreia se scăldau o broscuță-țestoasă și două lebede cu gâturi lungi și aripi albe, strălucitoare. Lebedele veniseră în vizită într-o toamnă. Obosiseră de atâta zburat spre ținuturi mai calde și, văzând de sus un ochi de apă, crezuseră că acolo era un lac. Dar lacul din grădina domnișoarei Firicel nu era chiar atât de mare pe cât li se păruse lor. Vântul înghețat le împiedicase să își mai ajungă din urmă surioarele, așa că tăticul domnișoarei Firicel le construisese o căsuță și le poftise să rămână acolo, spre bucuria fetiței. Acum lebedele erau în grija ei și nu trecea o zi fără să le viziteze.

— Bună dimineăta, lebeduțelor, le spunea domnișoara Firicel, cu o voce blândă.

Lebedele cele frumoase veneau repede până la piatra pe care stătea Firicel și, în semn de mare prietenie, își întindeau gâtul să-i ciugulească delicat vârful pantofiorului. Apoi, urmărită îndeaproape de domnul Narcis, motanul cel mare și alb, domnișoara Firicel pleca mai departe, spre broscuța-țestoasă și spre celelalte minuni din grădina ei. Domnul Narcis își făcea și el plimbarea de dimineată, atent să nu-și murdărească prea tare mustățile și blănița imaculată.

Dincolo de tufele de liliac, după bolta de trandafiri sub care, în unele zile, mama și tata stăteau în fotolii de paie să-și bea cafeaua, domnișoara Firicel găsea în fiecare zi câte ceva nou. Într-o zi a găsit o pânză de păianjen atât de mare și de strălucitoare, încât a fost convinsă că pe ea s-ar fi putut legăna chiar zece elefanți, nu unul singur, fără să deranjeze broderia de boabe de rouă ce sclipeau în lumina dimineții. Așa că s-a așezat cu motanul lângă ea și a început să fredoneze acel cântec pe care mama i-l cânta mereu:

*Un elefant se legăna
Pe o pânză de păianjen
Și pentru că nu se rupea*

*A mai chemat un elefant.
Doi!
Doi elefanți se legănav...*

Pasărea măiastră

Într-o dimineață de mai, pe marginea fântânii arteziene s-a oprit o pasăre nemaipomenit de frumoasă. Atât era de frumoasă, încât toate celelalte păsări, care-și cântau cântecele obișnuite, au amuțit. O priveau și nu le venea să creadă cât era de frumoasă. Penele ei de toate culorile străluceau atât de tare, că ai fi zis că în grădina domnișoarei Firicel a poposit o stea. Nici vântul nu mai îndrăznea să bată, de teamă să nu-i deranjeze puful fin de pe marginea aripilor.

Pasărea a privit spre apa din fântână, întrebându-se probabil dacă o fi bună de băut. Foarte atent să n-o sperie, domnul Narcis s-a apropiat și el în vârful lăbuțelor. Se vedea că pasărea era obosită și însetată. Domnul Narcis știa că rudele sale mustăcioase aveau reputația de vânători pricepuți de păsări mici. Unii le puneau pe fugă chiar și pe cele mari. Însă pasărea frumoasă n-a băgat de seamă că motanul a ajuns lângă ea.

— Puteți să beți. Apa e curată, a zis domnul Narcis pe un ton blând.

— Mulțumesc, a răspuns pasărea. Chiar mă întrebam dacă apa aceasta e bună de băut.

— E bună. Avem două țestoase care pot să garanteze pentru asta. Dar e mai bine să beți din cupa de piatră, nu de aici, de pe margine. Știți, din când în când, țestoaselor le place să mai facă baie în fântână.

Pasărea a băut de două ori din aripă, în semn de mulțumire, apoi a băut cu sete din cupa de piatră a fântânii.

— Sunteți foarte frumoasă. Veniți de departe? Nu v-am mai văzut pe aici, s-a interesat domnul Narcis.

— Sunt o pasăre măiastră. Zburam împreună cu surorile mele spre câmpurile de orhidee din Răsărit. Fiind prima mea călătorie, aerul înălțimilor m-a obosit așa de tare, că am simțit nevoia să mă odihnesc puțin. Știați că, văzută de sus, grădina dumneavoastră seamănă cu o insulă verde?

— Da, nu mă mir, desigur. Și eu pot să văd grădina de sus, pentru că mă pot urca până în vârful celui mai înalt copac. Și-apoi, eu sunt cel care are grijă de grădina asta! Mă bucur că vă place.

— Dar a cui este această grădină? a întrebat pasărea măiastră.

— A domnișoarei Firicel.

— Cine este domnișoara Firicel?